

Az a szép fényes nap Május 22. – Püspökeiktatás

Gyönyörű napsütéses, szép, derűs, meleg időre ébredtünk május 22-én. Ünneplőbe öltözött emberek sokasága tartott Nagy Ignác utcai főtemplomunk felé, hiszen ma lesz az **ünnepélyes püspöki beiktatás**, az eredményesen befejeződött április 2-i zsinat után. Igaz egy kicsit nehéz volt a templomba bejutni, mert az utcán 2 nagy televízió közvetítő kocsi is állt és közvetítés előkészítésén dolgozó munkások húzták a kábeleket, vitték be a reflektorokat és az egyéb kellékeket. E kisebb kellemtelenségek ellenére is azonban örültünk annak, hogy a TV-közvetítés jóvoltából végül is **Egyházunk e kiemelkedő eseménye az ország nagy nyilvánossága előtt zajlik le** és amikor ezt a felvételt leadják ország-világ láthatja, hogy létezzünk, hogy vagyunk, hogy **történelmi egyházhoz méltóan munkálkodunk**, a hitélet és a magyarságtudat ápolásán, fenntartásán.

Főtemplomunk erre az alkalomra ünnepi díszet öltött. A padsorok fel voltak virágozva.

Mielőtt a nyilvános avató ünnepség délelőtt 11 órakor elkezdődött volna fél 10-kor újabb zsinati ülésre került sor, amelyen azok a küldöttek vettek részt, akik a zsinat korábbi 2 fordulóján.

Az ünnepi zsinatot **Nyitrai Levente** kocsordi lelkes szép, lélekemelő áhitata vezette be, amely méltó volt az esemény egyházunk életében betöltött szerepéhez és lélekben mindenkit felkészített arra, hogy tiszta szívvel, igaz lelkiismerettel vehessen részt ezen az eseményen. Jézus szavait idézte – amelyek különösen időszerűek voltak most egyházunkban – „Úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek benneteket!” És ez a krisztusi szeretetre, megértésre, megbocsátásra való utalás adta meg a mostani zsinat alaphangját a továbbiakban is.

Majd **Elekes Botond** főgondnok vette át a levezető elnöki tisztet. Közölte: az 56 zsinati tagból 38-an jelentek meg a mai alkalommal, tehát a zsinat kétharmados többséggel alakult meg tehát határozatképes. Aztán előterjesztette a már írásban is közzétett napirendi pontokat, így az **április 2-i zsinaton megválasztott tisztségviselők ünnepélyes beiktatásának** az elrendelését és **Máté Ernő** dunántúli segédlelkész **lelkésszé szentelését**. A szavazati arány 35 igen és 3 tartózkodás volt. (Nem tudom, hogy akik tartózkodtak, mitől, és miért „tartózkodtak?”)

Ezt követően **Balázi László főjegyző** ismertette a 2 újonnan megválasztott tisztségviselő: **Elekes Botond főgondnok**, **Pálffy László főgondnokhelyettes** életrajzát. Továbbá Máté Ernő felszentelés előtt álló lelkész atyánkfia eddigi életútját. Ezeket az ünnepi mellékletben külön adjuk közre.

A püspökavatás elrendeléséről szóló határozati javaslatot a Zsinat 31 igen és 7 tartózkodás mellett fogadta el. (Itt sem értem a „tartózkodók” gondolkodásmódját, mert egy a korábbi zsinat elfogadott határozat végrehajtásáról volt szó, ami egy közel 2/3-os szavazati többségen alapult. Vannak olyanok, akik ma sem képesek a többség akaratát elfogadni és annak végrehajtásában közreműködni? Ez a demokrácia fogalmával való tisztázatlan ismereteikre utal. A demokrácia alaptörvénye az, hogy a kisebbségnek alá kell vetni magát a többség akaratának, miután egy döntés a többségi akarat alapján megszületett.) Ilyen apróbb fricskák ellenére az ünnepi zsinat ¼ 11-kor jó hangulatban befejezte ülését. A küldötteknek egy fél órányi szabadidejük volt a meghittebb baráti beszélgetésre, eszmecsereére.

¼ 11-kor foglalták el újra helyeiket a templom padsoraiban. **Az első 3 sor a vendégek tiszteletére volt fenntartva** – akik zsúfolásig meg is töltötték ezeket a sorokat. Mindegyikük kapott egy szép **emléklapot**, amelynek hátoldalán fel volt tüntetve az ünnepi zsinat 2. nyilvános részének a műsora.

A **püspökavatási istentisztelet 11-kor kezdődött** az egyházi zászlók és a Vitézi Rend gyönyörű hímzett fehér selyemzászlójának az ünnepélyes bevonulásával, amely előtt a résztvevők felállással tisztelegtek.

Először a 199. zsoltárt, a „Tebenned Bízunk, eleitől fogva” címűt énekeltük el. Majd a 185-et a „Szívemet Hozzad emelem” kezdetűt. Mindkettő méltán fejezte ki érzéseinket, gondolatainkat, a felemelő ünnepséggel kapcsolatban.

Elekes Botond főgondnok ismertette az ünnepi zsinat szavazásának eredményét, hogy Rázmány Csaba eddigi püspökünket újabb 6 évre 31 igen és 7 tartózkodás mellett rendelte el az ünnepi zsinat beiktatni.

¼ 12-kor **Rázmány Csaba** régi-új püspökünk ment fel a szószékre, hogy megtartsa ünnepi istentiszteletét. Beszéde alap gondolatát a Jeremiás könyve 29. részének 5 verséből idézte, az alábbiak szerint:

*„Építsetek házat és lakjatok benne,
Plántáljatok kerteket és egyétek
azoknak gyümölcseit.”*

Kolozsvári tanára: Mikó Imre szavaira utalva kifejtette, sohase feledjük azokat, akik előttünk jártak. Önkritikusan bevallotta, hogy az egyházunk által megáldott **jövőkép** még mindenben nem valósult meg. **Az új egyházépítés csapatmunka**. Ezért ebből mindenkinek ki kell vennie a részét, egyéni ambíciót félretéve. A múlt tisztelete jézusi kettős parancs: szeresd Istenedet és szeresd az embert. Majd Bartók Béla szavait idézte: „Az unitárius vallás sok keresztény vallás szemében szálka”. Nem csoda, ha ma is küzdenünk kell **történelmi vallási voltunk** elfogadtatásáért. De ehhez a kérdéshez olyan személyiségek álltak pozitívan hozzá, mint **Antall József** néhai miniszterelnök, **Dr. Mádl Ferenc** köztársasági elnök és **Nemeskürty István** a magyar történelem egyik legjobb ismerője. A nehézségek leküzdéséhez szükséges optimizmussal kapcsolatban édesapja: **Rázmány Mór** szavait idézte: „Minden rosszban van valami jó. A tornyok és a fák nem nőnek az égig.” Az egyházunk előtt álló feladatok között **3 egyházközségünk állandó imaházhoz való juttatását**, a **Hőgyes Endre utcai Missziós Ház újbóli létrehozását** emelte ki. A továbbiakban azt fejtegette, hogy az unitárius egyház a valódi **tolerancia egyháza**. Az Istenkeresés egy fontos dolog, de nem szabad, hogy ez lesodorjon bennünket az igaz útról. A múlt a jövő gyökere. Az ifjúság erkölcsi nevelése nagyon fontos. **A jövőnk olyan lesz, amilyenek ma a fiataljainkat neveljük**. A jövőt nem jósolni, hanem tervezni kell, mai munkálkodásunk révén valószínűleg meg. A tökéletes rend lehet csak az, amire érdemes törekedni.

A jelenlévők nagy figyelemmel és egyetértéssel hallgatták a régi-új püspök szavait, amelyek meghatározták azokat a **fejlődési irányokat**, amelyek mentén a következő 6 évben munkálkodhatunk.

Prédikációja után bejelentette, hogy **debreceni templomunk tetőzetét** az elmúlt napok viharai során jelentős kár érte. Kérte a jelenlevőket, hogy a mai perselypénzben a helyreállítás költségeinek a fedezésére is adakozzanak.

¼ 12-kor az Unitárius Himnusz („Az egy Istenünk, egy magyar hazánk” kezdetű zsoltár) eléneklésével ért véget az ünnepség első része. Ezt követően **püspökünk beírta nevét az egyházi tisztségviselők díszes anyakönyvébe**, a beiktatás szentesítéseként.

A köszöntőbeszéd sorát **Elekes Botond** új főgondnokunk nyitotta meg. Beszédében a **minőségre való törekvést**, az **átlátható szerkezeteket**, a **pragmatizmust emelte ki**, mint az elkövetkezendő időszak fő törekvéseit. Továbbá az államosított egyházi ingatlanaink tulajdonjogainak teljes körű visszaszerzését, mert ezek

nélkül egyházunk nem tudja ellátni hitéleti, oktatási, művelődési és közösségi életével kapcsolatos feladatait.

A **lelkési kar** nevében **Kelemen Miklós** a Dunna-Tisza közí szórványi lelkésze, a lelkési kar korelnöke köszöntötte püspökünket újbóli beiktatása alkalmából, nagyon kedves, meleg szavakkal. Kiemelte a lelkési elhivatottság és az eskütétel jelentőségét ifjú lelkészeinknél.

Az Erdélyi Unitárius Egyház részéről Dr. Szabó Árpád kolozsvári püspök betegsége miatt **Andrássy György** nyugalmazott főtanácsos emelkedett szólásra. Kihangsúlyozta, hogy a 2 egyház (a magyarországi és az erdélyi) kapcsolata erősen a múltban gyökerezik és ezért megbonthatatlan. A Kolozsvár és Torda közelében lévő **Komjászege**n ma is beszolgáló lelkész. Amikor legutóbbi prédikációjában kihirdette, hogy május 22-én Budapestre utazik Rázmány Csaba püspöki beiktatására hívei arra kérték, hogy ne feledkezzen majd átadni az Ó jókívánságait is a püspök úrnak, akire még jól emlékeznek gyermekkorából is, itt a faluban. Komjászege egykori lelkésze ugyanis Rázmány Csaba édesapja **Rázmány Mór** volt, akire ma is nagy szeretettel emlékeznek, akárcsak fiára, aki itt töltötte gyerekkora és ifjúkora egy részét.

Majd **Dr. Mádl Ferenc köztársasági elnöknek**, az újonnan megválasztottakat köszöntő levelét olvasta fel Muszka Ibolya.

Az Egyházi Kapcsolatok Főosztálya vezetőjének **Dr. Gulyás Kálmán** címzetes államtitkár úrnak Egyházunkhoz címzett levelét **Egyed Albertné Németh Judit** főtanácsos asszony tolmácsolta, melyben köszöntötte püspökünket, és az újonnan megválasztottakat.

Nagyon megható, bensőséges, meleg szavakkal üdvözölte püspökünket a **Magyar Katolikus Egyház** részéről **Dr. Ladocsi Gáspár**, egykori tábori püspök. Szent Ágoston szavait idézte: „Inkább szolgáljam az egyházat, minthogy csak tiszteljenek engem érte.”

A **Magyar Református Egyház Dunamelléki Kerület** nevében **Dr. Nagy Sándor** világi elnök emelkedett szólásra. Elmondta, hogy életében először most volt unitárius templomban, de meg kell állapítania, hogy az itteni liturgia teljesen hasonló a reformátusokéhoz, sőt az elénekelt zsoltárok is nagyon hasonlítanak az övékére. Elismerését fejezte ki, hogy az ünnepi zsinat milyen meggyőző többséggel (33 igen, 7 tartózkodás arányban) döntött a püspökavató kérdésében. (Az a tény, hogy ez felkeltette érdeklődését azt sejteti, hogy más egyházban is vannak nem egyszer áldatlan viták.) Rövid köszöntőjének középpontjába azt a calvini mondást állította, hogy „Egyedül Istené a dicsőség.” (Ez reformátusoknak olyan kedves mondása, mint nekünk „A hit Isten ajándéka”.)

A **MAZSIHISZ** valamint az **izraelita felekezet** nevében a nagytudású és országosan is nagy népszerűségnek örvendő **Schweitzer József** nyugalmazott országos főrabbi mondott emelkedett hangú köszöntőt. Örült a püspök úr ünnepi prédikációjában szereplő Jeremiás próféta gondolatai felidőzésének, amely úgy folytatódik, hogy „Keressétek a város üdvét, ahova száműztek benneteket.” Kifejtette, hogy szétdarabolt társadalom a mi társadalmunk. A zsidó vallás is **monoteista** – sőt a világon az első monoteista vallás – mint az unitárius. Ezért könnyen szót tudunk érteni egymással. Boldogemlékeztető **Józan Miklós** püspökünk emlékét idézte, aki az elsők között állt ki a zsidóellenes törvényekkel szemben, a zsidóság védelmében, azt hangsúlyozva, hogy ezek a törvények alkotmány- és bibliaellenes törvények. Ezek ellen tehát minden igaz keresztény embernek tiltakoznia kell. A Felsőházban egyedül Ő nem szavazta meg a zsidótörvényeket. Ezt a gesztust a magyar zsidóság sohasem felejtí el az unitáriusoknak. Majd **Kecskeméti Lipót** nagyváradi tudós rabbi emlékét idézte, akinek prédikációjára Ady Endre is gyakran ellátogatott és sok bibliai hasonlat értelme, jelentősége ennek alapján tudatosodott benne. Amikor 1940-ben bevonultak a magyarok **Nagyváradra**, úgy köszöntötte

őket, hogy mi, mint jó magyarok lojális állampolgárai akarunk lenni e honnak. Ennek ellenére ő is a gázkamrában végezte. Végül egy **Móra Ferenc**-novellát idézett, amikor a tanító megkérdezte a gyerekektől, hogy mit jelent az „unus Deus” kifejezés? Egy kisgyerek felpattant és azt mondta: Egy az Isten! A tanító azt válaszolta, hogy nem. A gyerek gondolkodott és újból felállt. Ekkor azt mondta: „unus est Deus”, vagyis Te vagy az Isten. Erre a tanító beleegyezően mosolygott.

$\frac{3}{4}$ 1-kor **Elekes Botond** főgondnokunk zárta le az első napirendi pontot. Gratulált Rázmány Csaba püspöknek felavatásához és beiktatásához. Megígérte, hogy a jövőben mindent megteszünk annak érdekében, hogy ő valóban **csak püspökhöz méltó feladatokkal foglalkozhasson**.

12⁵⁰-kor **Balácsi László főjegyző** ment fel a szószékre és mondta el **Máté Ernő lelkésszé** szentelési beszédét. Egy **Mécs László** papköltő által írott verssel kezdte, amelyben saját születésére emlékezett. Amikor ő született, akkor nem jelezték sem a csillagok, sem a három királyok az érkezését. Mégis édesanyja aranyos palásttal terítette le bölcsőjét. Utalt a lelkészek megtisztelő, nagy áldozatvállalást és felelősségtudatot igénylő feladatára, ami semmi más hivatáshoz nem hasonlítható. Nagyon fontos a kellő elhivatottság, az állhatatosság, hogy bárhogy is bántsanak bennünket, nekünk nem szabad feladni hivatásunk gyakorlását, kötelezettségeink teljesítését. Az unitárius egyház társadalmi elismertsége, megbecsülése nem olyan, amilyet 437 éve tartó munkálkodásunk alapján megérdemelnénk. Az új és a régi lelkészekre vár az a megtisztelő feladat, hogy Egyházunk elismertségét, megbecsültségét a jövőben kivívják.

Balácsi László prédikációja 1¹⁰-kor ért véget. Ezt követően a 202-es nagyon kedvelt zsoltárunkat énekeltük el, amely így kezdődik: „Adjunk hálát az Istennek”. Ezt az eskütétel, majd **Máté Ernő** felszentelt lelkészünk köszönő szavai követték. Ebben azt fejtette, hogy őt mindig a hit és a felelősség kérdése foglalkoztatta. Igyekszik összefogni a reá bízott kis közösségeket, fejleszteni hitéletüket, hogy ezzel még eredményesebben tudjanak munkálkodni Isten országa építésén itt e Földön.

Ez az emlékezetes, gyönyörű ünnepség végül a magyar és a székely Himnuszok eléneklésével ért véget. A zászlótartók kivonultak az ereklyés zászlókkal. Majd a vendégek és a hívek serege távozott. Régi unitárius szokás szerint a lelkészek valamennyiünket kézfogással és néhány kedves, személyes szóval köszöntöttek.

A nagyszámú ünneplő közönséget és a vendégeket a nemrég felújított, nagyon szép gyülekezeti teremben és a püspöki hivatalban gazdagon terített asztalok várták, ahol különböző hideg- és melegkonyhai készítményekből válogathattak kedvük szerint. Továbbá 1-1 pohár borral koccinthatnak az ünnep örömeire. E nívós állófogadás megszervezése **Sepsi Kovács Éva** a Bartók Béla Unitárius Egyházközség gondnokasszonyának és a Pallas Catering Rendezvényszolgálat vezetőjének **Békési Imre** igazgató úrnak köszönhető, akik a magyarországi Unitárius Egyház iránti szeretetük és nagyrabecsülésük, valamint az újonnan megválasztottak iránti érzet tiszteletük jeléül, 500.000 Ft értékben adományozták az ételt és az italt az Unitárius Egyház és a vendégek javára. Adományukért mindkettőjüket az Isten gazdagon áldja meg. A pontos felszolgálás, a kedves magatartás a munkatársak kitűnő munkáját dicséri. Végülis mindenki úgy lelkieken, mint testieken meggazdagodva és megelegedve távozhatott az Ünnepi Zsinatról.

Csodálatosan szép és felemelő érzésű, **fényes napja volt az egyházunknak**. Reméljük, hogy a hétköznapi munkában való folytatása is ugyanilyen szép lesz!

Krónikás

ÚJ TISZTSÉGVISELŐK BEMUTATÁSA

Elekes Botond
főgondnok

1962. január 3-án született Marosvásárhelyen, értelmiségi családból. A család apai ágon unitárius. **Nagyapja: dr. Elekes Domokos** az Erdélyi Unitárius Egyház főgondnoka volt 1938-41 között. A székelykeresztúri Unitárius Főgimnázium egyik meghatározó támogatója. Felmenői közül többen cselekvően részt vettek az Unitárius Egyház életében. A család több tagja jelenleg is a különböző magyarországi unitárius egyházközségek választott tisztviselői.

1980-ban a marosvásárhelyi Líceum magyar tagozatán érettségizett. A fizikatanára, **Tótkés András** szellemisége jelentősen befolyásolta felnőttkora értékrend-szerét.

1980-tól a kolozsvári Babes-Bolyai Tudományegyetem fizika karára járt. 1985-ben államvizsgázott.

1985 júliusában egy észak-moldvai román település általános iskolájában jelölték ki kötelező munkahelyét. A kinevezés elfogadását megtagadta. Döntése következményeként 1985-től egészen a Magyarországra való áttelepedésig szakképzetlen munkásként dolgozott.

1985–1989 között **magántanárként** heti 20 órában marosvásárhelyi magyar középiskolásoknak egyetemi felvételi előkészítőt tart. Ebben az időszakban tagja a **Tótkés András – Béres András féle marosvásárhelyi ellenzéki körnek**.

1989 őszén hivatalosan áttelepedik Magyarországra. 1990 márciusától 1996 szeptemberéig a budapesti József Attila Általános Iskola, majd az Óbudai Gimnázium tanára.

1993–95 időszakban elvégzi az ELTE Állami- és **Jogtudományi Kar Posztgraduális Továbbképző Intézetében a politológia szakot**.

1996–97 között egy Magyarországon tevékenykedő **francia kereskedelmi cég igazgatóhelyettese**.

1997–98 időszakban a Magyarok Világszövetségében ún. **erdélyi referens**.

1998. szeptember 1. – 2002. szeptember 22. közti időszakban a **Nemzeti Kulturális Örökség minisztériumának főosztályvezetője**, majd szakmai referense. Nevéhez fűződik a **Nemzeti és Etnikai kisebbségek Főosztályának felállítása**, a határon túli magyar közösségek kulturális támogatási stratégiájának és gyakorlatának kialakítása.

1999–2002 között az **Illyés Közalapítvány kurátora**.

Az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület a 2004. évi **Szentgyörgyi István-díjat neki ítélte**.

Római felsőfokú nyelvvizsgálója van, ill. angolul középfokon, franciául alacsony szinten beszél.

Az utóbbi években – főleg támogatási stratégiákkal kapcsolatban – írásai jelentek meg (elsősorban) a **határon túli magyar sajtóban** (Magyar Kisebbség c. szaklap, Krónika c. napilap, Korunk, Kulisszák c. színházi folyóirat).

Nős, két gyermek édesapja (mindkét fia a Bartók Béla Unitárius Gyülekezet templomában konfirmált 2005. május 8-án)

Pálffy László
főgondnokhelyettes

Pálffy László Arad megyében, a Körös-parti **Feketegyarmaton** született 1935-ben. Apai ágon unitárius hitű családból származik.

A II. bécsi döntés révén 1940-ben Észak-Erdélybe települtek át.

Édesapja köztisztviselő volt, 1944-ben kiűritési parancsra – sok-sok vargabetű leírása után – Budapestre kerültek.

Az áldott emléké **Pethő István lelkész** úr keze alatt a pestszentlőrinci templomban erősítette meg unitárius hitét.

1959-ben **gyógyszerészi oklevelet** szerzett. Szakmai tevékenységét honvédségi polgári alkalmazottként látta el, ahonnan 1994-ben vonult nyugállományba.

1960-ban Almásy Máriával kötött házasságot, de ezt nem kísérte gyermekáldás.

Az 1980-as évektől kezdve mindmáig – megalakulása óta a Bartók Béla Egyházközségben – keblől tanácsosként szolgál.

Megválasztása tovább erősíti Erdélyhez való kötődését, magyarsága és hite hűségese gyakorlását.

Máté Ernő
lelkész (Pécs)

1976. június 2-án született Marosvásárhelyen. Középiskolai tanulmányait is itt végezte 1990-94 között, elektrotechnikai és elektronika szakon.

1999-ben szerzett diplomát a **Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet Unitárius Karán**. Egy évig a Marosvásárhelyi Unitárius

Egyházközségben teljesített gyakorló **segédlelkézi** szolgálatot, majd 2000. szeptember 1-jétől kezdte el segédlelkézi szolgálatát a Dunántúli Unitárius Egyházközségben.

2002-ben véglegesítő vizsgát tett a Kolozsvári Teológiai Intézetben. Majd Rázmány Csaba püspök úr kinevezte rendes lelkésznek a **Dunántúli Unitárius Egyházközségbe**.

Kiterjedt szórványterület került gondozása alá. Kezdetben **Polgárdi**, majd **Pécs** központtal. Pécsen, Székesfehérváron és Polgárdiban tart rendszeresen istentiszteletet. Az Egyház egyedül Polgárdiban rendelkezik olyan ingatlannal, ahol közösség össze tud gyűlni, más-ahol a testvéregyházaknak köszönhetően sikerült ezt a problémát megoldani.

Fizikus vagy teológus szeretett volna lenni. A szülői és nagyszülői áldással kísérve döntött a teológia mellett.

Hamarosan másik álmát, a **fizikatanári diploma** megszerzése is remélhetően valóra válik.

Püspöki prédikáció

Textus: Építsetek házakat és lakjatok azokban, plántáljatok kerteket és egyétek azoknak gyümölcsseit. Jeremiás 29,5

Meghatódva és megilletődve állok meg Egyházunk legmagasabb fóruma a ZSINAT előtt, melyet megtiszteltek kedves vendégeink, és megköszönöm azt a bizalmat, amit ismételten belém fektettek, midőn újraválasztottak egyházunk püspökévé, egy újabb hat éves ciklusra, hogy munkámat ott folytassam, ahol abba sem hagytam, s mely egyetlen célt szolgál, mégpedig őseinktől örökölt Unitárius vallásunk és Egy Istenbe vetett mélységes hitünk megtartása, és minél szélesebb körben való meg és elismertetése!

Mikó Imre néhai író, egykori tanárom, hívta fel figyelmünket, hogy soha ne feledjük azokat, akik előttünk jártak, akik magukat megemésztve, mint a gyertya utat és fényt mutattak, hogy a Jézusi evangéliumot és tanításokat követve, meglássuk azt az utat, melyen Isten közelébe juthatunk.

Pillanatnyilag az az eszménykép melyet elődeink Egyházunkról megálmodtak, mindmáig nem valósult meg, ezért a mai helyzet egy teljesen új egyházképet feltételez, melynek megvalósítása nem kis feladat és meggyőződésem, hogy nem is egyéni tevékenység, hanem igazi csapatszellemet feltételező munka, melyből mindenkinkegyaránt részt kell vállalnia, félretéve minden egyéni ambíciót és sértődöttséget!

Az elmúlt négy év során Egyházunk, és annak vezetősége mindent megtett, hogy méltóképpen képviselje anyaországi és Erdélyből áttelepült híveit a társadalom vallásérvölcsi életében. Igyekeztünk minden megjelenésünkben és minden megszólalásunkban megvédeni a nemzeti keresztény eszmeiséget és annak értékeit, ellenszegülni azon hivatalos szemléletnek és megítélésnek, melyet ma markánsan határoz meg agyonhallgatott történelmi és magyar alapítású múltunk, mely szemlélettel szemben Hitvallásunk lényege a múlt tisztelete továbbá a Jézusi kettős parancsolat az Isten és emberszeretet.

Ezért mondta Bartók Béla a híres zeneszerző, aki önszántából lett unitárius, hogy: „A magyarság számára, talán a legszomorúbb, hogy az egyetlen magyar alapítású egyház, az Erdélyben a XVI. Században született unitárius – amely humanizmusával, a vallásszabadság 1568-ban kimondott törvényesítésével és haladó szellemével kiemelkedő lehetne – állandó szálfka volt a többi keresztény felekezet szemében. Ez gyakran ma is tapasztalható. Kis létszámuk miatt igen sokan nem is ismerik őket, és az időnként nyilvánosságra kerülő híradásokat idegenkedve vagy értetlenül fogadják”.

Sajnos igazat mondott a nagy zeneszerző, ugyanis akkor papírra vetett gondolatai sajnos ma is megfelelnek a valóságnak, lelkészeink és jómagam minden olyan tevékenysége ellenére, amivel arra törekedtünk és törekedünk, hogy az egyházunkról alkotott tévhitet eloszlassuk, annak történelmi elismertségét visszazerezzük. Az elmúlt tizenöt esztendő során három nagy egyéniség nyilatkozott pozitív módon egyházunkról és annak történelmi voltáról, a rendszerváltás első miniszterelnöke

Antal József, aki ezt írásban is megerősítette, a másik nem más mint a jelenlegi Köztársasági elnök Mádl Ferenc a pestszentlőrinci egyházközség templomában elmondott beszédében, és a harmadik a nagy történész mégpedig Nemeskürty István, egy gyászszertartás alkalmával a Farkasréti temetőben! Mindez nem panasz és nem zokszó, csak szomorú ténymegállapítás.

Drága édesapám, aki már nagyon régen nyugszik a Házsongárdi temetőben tanított meg azonban arra a hármas igazságra melyre eddigi életemet is alapoztam és jövőmet is alapozni kívánom, hogy – először – **a veszteséget nem jajveszékeléssel, hanem jól megfontolt kitartó munkával lehet csak jóvátenni, másodsor: – hogy ne keseredjünk el, mert nincs az a rossz, amiből valami jó ne származott volna, és harmadszor: – hogy bosszúállásra nincs**

soha semmi szükség, mert Isten és a természet gondoskodik róla, hogy a tornyok és a fák ne nőjenek az égig.

Egyházunk jövőképeinek kialakítása a mai elvárásoknak megfelelően nem könnyű feladat, és annak jó irányba történő irányítása és befolyásolása mint azt már említettem csapatmunka, melyben számítok minden új tisztségviselő, a Zsinat, az Egyházi Képviselő Tanács és a lelkiismeretes odaadó munkájára, mert csakis így tudjuk a kitűzött célokat megvalósítani.

Ezelőtt négy évvel, rengeteg célkitűzéssel álltam előttem ugyanezen a szószerken, célkitűzéssel melyekből van, ami megvalósult, de sajnos van, ami nem.

Éppen ezért nem szeretném nevesíteni elképzeléseimet, de ígérem, hogy mindent meg fogok tenni Egyházunk előmenetelének elősegítésében, ingatlanjainak visszaszerzésében, és a rászoruló egyházközségek megsegítésében.

Legfontosabb kötelességemnek tartom három – sokra hívatott – szórványegyházközségünkben az önálló imaház és lelkeszi lakás megszerzését és felszerelését. Elsődleges feladatunk kell, legyen a szórványhívek mielőbbi megkeresése, lelki gondozásuk elkezdése, mely gyönyörűsége de nagyon nehéz munkában továbbra is számíthatunk az Erdélyi testvéregyház azon tevékenységére, hogy mielőbb megküldi, az áttelepültek címeit.

Zsinatunk hosszasan tárgyalta, a magyarországi és Erdélyi Egyházak szervezeti közeledésének lehetőségét, és arra a következtetésre jutott, hogy mivel a két egyház egyesítése összetett jogi kérdéseket vet fel, egyeztetés útján annak azonban nincs elvi akadály, hogy nemzetközi viszonylatban a testvéregyházi kapcsolatokat generális zsinati, vagy egyetemes egyháztanács szintre emelje.

Hamarosan kezdeményezni fogom a Református testvéregyházhoz hasonlóan, hogy a világon bárhol is élő unitárius hívő tagja lehessen a Magyarországi Unitárius Egyháznak. Továbbra is feladatunknak tartjuk még szorosabba fűzni a hazai történelmi egyházakkal való ökömenikus kapcsolatunkat, azzal, hogy nem csupán a tagdíjak befizetésére kapjunk felszólítást, hanem arra is, hogy mi is teljes joggal és ne csupán meghívottként

vegyünk részt a tanácskozásokon és nem utolsó sorban az Okumenikus imahéten, melynek jövő évi megtartására már most felajánlom templomunkat! Biztosítani kívánjuk Egyházunk méltó megjelenését az írott és elektronikus médiában, még magasabb szintre emelni megújított sajtótermékünket, az Unitárius Életet, hogy az, minden ellenpropaganda ellenére is méltóan, és mindig a valóságnak megfelelően tükrözze Egyházunk eseményeit, melynek biztosítására hála istennek a legjobb biztosíték az új főszerkesztő személye!

Ami az ingatlanok helyzetét illeti, a Hőgyes Endre utcai ingatlanunk helyzete, sajnos nem úgy alakult, ahogy mi szeretnénk volna, de végre hála a Miniszterelnöki Hivatal Egyházügyi államtitkárságának megnyugtató megoldást született olyan értelemben, hogy visszakaptuk az ingatlan általunk használt helyiségeit, vagyis az épület 25%-át, pedig erre az épületre és annak helyiségei visszaszerzésére nagyon nagy szükségünk lett volna, egy missziós-központ létrehozása, és a szolgálati lakások biztosítása érdekében. Ezen ingatlan, vagyis a Nagy Ignác utcai ingatlan helyzete mindmáig nem rendeződött, de úgy érezzük, hogy a megoldás már nagyon közel van, csupán egy kis jóakaratra van szükség, de ha véletlenül mégis csak tévednénk, még mindig van hely tarsolyunkban az ígéretnek számára. Dum spiro, spero!

Mint ismeretes nekünk unitáriusoknak ismertetőjelenk a tolerancia és a másság elfogadása, hiszen mi is a másságot képviseljük a kereszténységben. A mai posztmodern korban, melyben élünk rengeteg változásnak vagyunk szemtanúi, ezért mindent meg kell tennünk, hogy a harmadik évezred le ne sodorjon az istenkeresés, az egymás megértésének és az egyházi fejlődés útjáról. Azonban minden Gondviselő istenünk kezében van, hiszen Ő az idő, ő a múlt a jelen és a jövő!!!

A mindenkori jelen napról-napra, percről-percre morzsolódik múlttá. Azon ember számára, aki tudatosan éli és tervezi életét, azonban ez a folyton múlttá morzsolódó jelen a jövő alkatrészt is képezheti. Múltratekintés nélkül nem ítélnéljük meg a jövőt. A boldogtalan ember és társadalom, vagy szervezet, nem tesz mást, mint várja, hogy a jelen múlttá fakuljon! Ismét elmúlt, eltelt egy nap, sóhajts fel az életét céltalanul élő ember, vagy: „a mával is fogyott a földi kín”, mondjuk Arany Jánossal.

A hívó ember a múltat a jövő gyökerének tekinti. Így lesz a történelmi múlt a jövő meghatározó pillére. Múlt, jelen és jövő között egység van. Aki ezen egységet szétbontani próbálja, annak a jövő zavaros időszakká változik, „mert a dolgokat csak azután ítélnél meg, ha már megtörténtek” (Ionesco).

Társadalmak, egyházak, civil szervezetek ma már nem szívesen tanulnak a múltból, így a történelem nem lehet tervezési alap, hanem menekülés a sivár jelenből, az örökös öngazolásba. Ha úgy érezzük, hogy jövőnk nincs, legalább a múlt vigasztaljon.

En azt mondom, hogy az ifjúság a jövő, ezért kell nagy hangsúlyt fordítani az ifjúság vallás-erkölcsi nevelésére, a konfirmációra, mert negyedszázad múlva olyan lesz a társadalom, az egyház, mint amilyenek az ifjúságot neveljük. Miközben azt tapasztaljuk, hogy ha mindinkább megszűnik az erkölcsi nevelés, az anyanyelv ápolása, a művészet és a történelem ismerete, annál inkább bomlik fel a rend, s tőr magának utat az agresszió a féktelen ösztönök, és a pénz uralma. Sajnos manapság mind többen hiszik meggyőződéssel, hogy az ország lakosságát azzal tudják boldogabbá tenni, ha sikerül visszaszorítani az anyanyelvet, az önértetet, az erkölcsöt, és sikerül minket is beolvasztani a nagyvilág nemzetközi szürkeségébe.

Unitárius Egyházunk élén nekünk újonnan megválasztottaknak, az egyetemes lelkészi karnak, de híveinknek is nincs más választásunk, mint, hogy kezünkbe vegyük jövőnk tervezését, - hogy értelme legyen az életnek, születésnek és halálnak, értelme legyen a világnak, hogy megtaláljuk azt a tökéletes rendet, ami felé érdemes törekedni, hogy megtartsuk őseinktől örökölt tiszta Egy Isten hitünket, és magyar alapítású vallásunkat. Ne bízzuk jövőnk tervezését valami nemzetközi akaratra, és vegyük már észre, hogy a jövőt nem jósolni, hanem tervezni kell!

William Morris angol festő mondta: „Amelyik társadalom, közösség, vagy szervezet nem nyújt kellő alkalmat minden egyes tagjának hite és képességei teljes gyakorlására, az elfeledte az élet célját és nem egyéb pusztaságnak zsarnokságnak!” Ettől óvjon Istenünk. **Építsetek hát házakat és lakjatok azokban, plántáljatok kerteket és egyétek azoknak gyümölcseit.**

Amen!

Üdvözlő beszédek

A beiktatott püspök üdvözlése rendjén elsőként az újonnan megválasztott főgondnok, **Elekes Botond** emelkedett szólásra.

A lelkészi kar részéről rangidős lelkészünk **Kelemen Miklós** köszöntötte az új tisztségviselőket.

Felhívta a figyelmet az egyházi élet meglévő nehézségeire. Kiemelte, hogy az elvett egyházi javakat mi unitáriusok még mindig nem kaptuk vissza, ennek érdekében az új vezetés tegyen meg minden tőle telhetőt.

Sajnálattal állapította meg, hogy ifjú lelkészeink nehezen illeszkednek be az itteni egyházi életbe. Emlékeztette őket lelkészi esküjükre, elhivatottságukra.

A kitűzött feladatok elvégzéséhez Isten áldását kérte vezetőkre, vezetettek egyaránt abban a reményben, hogy unitárius elődeink útján járassunk tovább.

Szabó Árpád erdélyi unitárius püspök betegsége miatt nem tudott megjelenni.

Andrássy György az Erdélyi Unitárius Egyház nyugalmazott főtanácsosa üdvözölte az új tisztségviselőket.

Dr. Mádl Ferenc a Magyar Köztársaság elnöke elfoglaltsága miatt levélben üdvözölte az ünnepi zsinatot.

Egyed Albertné főtanácsos Gulyás Kálmán államtitkár levelét olvasta fel.

Dr. Ladocsi Gáspár püspök hozta el a **Katolikus Egyház** üdvözlését az ünnepi zsinat részére. Szavait főként Rázmány Csaba püspökhöz intézte. Útravalóul három fogalommal jelölte meg a püspöki út lényegét: **A püspök legyen ékesség:**

1. A Kárpát-medencei iskolák ékessége
2. Hazánk ékessége
3. Egyházának ékessége

Kívánta, hogy a püspöki út abban a Szent Ágoston-i gondolatban teljesejék ki, hogy inkább hasznára legyen az embereknek, mint előjárója egy közösségnek.

A nehézségek leküzdéséhez a Krisztustól kapott Isten- és emberszerető örökséget kívánta nemes eszközül beiktatott püspökünknek.

Dr. Nagy Sándor világi elnöke képviselte a magyarországi **Református Egyházat**.

Üdvözlésében elsőként említette, hogy bár először van ebben az unitárius templomban, megindítóan szépnek találta, hogy puritán közös építészeti elemeket, ha-

sonló liturgiát és reformátusok által is énekelt dallamokat talált itt.

Gondolatait a Bizalom, Részvétel és Felelősség hármas egységében fogalmazta meg az ünnepi alkalomból. Kiemelte, hogy a választás eredményei, az elfogadás és tartózkodás aránya sikeres továbbhaladási lehetőséget ad a régi vezetőknek, és az újonnan megválasztott tisztviselőknek új, még el nem végzett feladatok lehetőségét rejti.

A következő időszak sikerességének egyik záloga, hogy a gyülekezet felsorakozzék az új vezetés mögé, melyhez Isten áldását kérte.

Dr. Schweitzer József nyugalmazott országos főrabbi felekezete országos gyűléséről érkezett, s magával hozta világi vezetői jókívánságát is.

Beszédében meghatottan emlékezett meg egykori püspökünkről, Józsan Miklósról, aki annak idején nem szavazta meg a Parlamentben a zsidótörvényeket.

Felidézte, hogy ebben a templomban tartott előadást tudós főrabbi előde, Kecskeméti Lipót, aki később a hitlerizmus áldozata lett.

Az „Unus est Deus” unitárius jelmondat és a zsidóság főimádságából idézett „Halljad Izrael, az örökkévaló a mi Istenünk, az Örökkévaló egyetlenegy!” mondat összekapcsolásának jegyében köszöntötte a főrabbi az unitárius egyház új tisztviselőit és az egész unitárius gyülekezetet.

* * *

Tisztelt Ünnepi Zsinat!

Szeretettel **köszöntöm valamennyiüket, megkülönböztetett tisztelettel köszöntöm Rázmány Csaba püspök, Elekes Botond főgondnok, Balázi László egyházi főjegyző és Pálffy László helyettes főgondnok urakat**, akiknek régi-új tisztségükbe iktatására kerül sor. Felszentelése alkalmából külön örömmel köszöntöm **Máté Ernő lelkész** urat.

Úgy hiszem, hogy emberileg sokszor kiüresedett világunkban a hit nem értéktelenedhet el, hanem különösen fontossá kell válni. Ezért becslöm nagyra az egyházak tevékenységét, közöttük az unitárius egyházét, mely a történelem során öt évtized megpróbáltatások ellenére, Dávid Ferenc alapító püspök halálának 425. évében is fáradhatatlan buzgalommal folytatja tevékenységét.

Az Evangéliumba foglalt üzenet elvei nemcsak hitünket, hanem kultúránk, erkölcsi normáink, értékrendünk alapjait is meghatározzák. A béke és a jó akarat, egymás megértése, a megbocsátás képessége, a rászoru-

lók segítése, az igazságosság gondolata az egyetemes értékrend alapvető eleme. Az unitárius egyház is ezeket az eszméket hirdeti. Ezek minden ember számára alapvetően fontos értékek. Bennük összehatalálkozhat minden vallás, minden felekezet, hívők és nem hívők. Nemcsak az egyének, hanem közösségeik, a nemzet és a nemzetek számára is csak ezen elvek jegyében remélhet az ember szebb, humánus értékekben gazdagabb jövőt. Ezért olyan fontos közös, az emberiség javát célzó munkálkodásunkban az unitárius egyház részvétele is.

Erre a közös munkára, közös hitre gondolva kívánom Önöknek, hogy Isten áldása kísérje a Magyarországi Unitárius Egyház munkásságát, melynek igazgatásában jeles szerep hárul a most beiktatandó tisztviselőkre!

Budapest, 2005. május 12.

Mádl Ferenc

Főtisztelendő Püspök Úr, tisztelt Főgondnok Úr! Főjegyző Úr, Helyettes Főgondnok Úr!

Köszönettel vettem Ünnepi Zsinatukra szóló meghívásukat, de sajnos más, korábban vállalt kötelezettségem miatt az ünnepi alkalmon részt venni nem áll módomban. Engedjék meg, hogy így levélben köszöntsem Önöket.

Számunkra, akik a Magyarországon működő egyházakkal való kapcsolattartásért hivatalból viselünk felelősséget, mindig öröm, ha ünnepelni hívnak bennünket. Így van ez ezen a jeles napon is, amikor sor kerül a Magyarországi Unitárius Egyház újonnan megválasztott tisztviselőinek ünnepélyes beiktatására.

Szükségünk van ünnepekre, ünnepi alkalmakra családban, közösségben, a munkánk során. Manapság gyakran tapasztaljuk a kísértésnek azt a megjelenési formáját, hogy az ünnep, a csend, az Istenre figyelés unalmas, nincs belőle semmi hasznunk. Időpocsékolás, márpedig az idő pénz.

Az ünnepet tekinthetjük egyfajta magaslatnak is, ahonnan hátra is, előre is kilátás nyílik. Ünnepek

nélkül elveszthetünk a hétköznapi sűrűjében, de általuk hétköznapi munkánk is más értelmet nyerhet.

Az ünnep értünk van, minket emel ki a munka és a fáradtság verméből, emlékeztet a múltra, megnyitja előttünk a jövő reményét, a pillanat helyett az örökkévalóságot. Az ünnepet nem mi eszeljük ki, hanem ajándékként és feladatként kapjuk. Meghívásként és bátorításként.

Kívánok a magam és az Egyházi Kapcsolatok Államtitkárságán dolgozók nevében a most beiktatott vezetőknek erős hitet, elszárást. Atyafiságos lelkületet és lendületet a következő időszak terheinek viseléséhez.

Végezetül hangozzanak el az egyházalapító Dávid Ferenc szavai: „Nincs olyan keresztény, kinek az Isten annyi lelket nem adna, hogy a szentírásból nem érthetné, mi szükséges az Ő üdvösségére. Csak a szentírást meg ne vesse, mert igaz a Krisztus ígérete: Keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik néktek.”

Budapest, 2005. május 20.

Dr. Gulyás Kálmán

Főtisztelendő Ünnepi Zsinat! Kedves Vendégeink!

Először is engedjék meg, hogy ismételten megköszönjem irántam tanúsított bizalmukat, melynek alapján Egyházunk eme megtisztelő tisztségébe megválasztottak. Ígérem, hogy legjobb tudásommal, tehetséggel és szorgalmammal fogom a Magyarországi Unitárius Egyházat szolgálni. Meggyőződésem, hogy minden egyházközségünk, gyülekezetünk egyformán fontos, azonos értékű, függetlenül attól, hogy vidéki vagy fővárosi. Ebből nyilvánvalóan következik, hogy minden magyarországi unitárius főgondnokaként szeretnék szolgálni.

Egyházunk életében az elkövetkező hat esztendő legfontosabb feladatainak és célkitűzéseinek az alábbiakat gondolom:

Az elmúlt 25 évben több százezer magyar települt át Erdélyből Magyarországra. A legutóbbi népszámlás egyházakra vonatkozó adatai, továbbá az ún. egyházi „1 %”-ra vonatkozó statisztikák egyértelműen azt igazolják, hogy a boldogságukat Magyarországon kereső erdélyi unitáriusok jelentős része új hazát és új házat talált, ellenben ősei hitének templomáig nem jutott el. Feltételezhető, hogy néhányan az új haza és ház mellett, új egyházat választottak. Mindannyiunk közös érdeke, mondhatnám stratégiai érdeke, hogy a XXI. század kommunikációs eszközeit felhasználva, jól megalapozott terv szerint, az Erdélyi Unitárius Egyház közreműködésével minden egyes unitárius testvérünkhöz eljussunk és Egyházunk életébe bekapcsoljuk. Ez a feladat rengeteg munkát feltételez mind a lelkészek, mind presbitériumi tagok részéről. A cél eszmei legitimitását nem kell magyaráznom: csak akkor tudjuk egyházunk elkövetkező 100 évére vonatkozó stratégiánkat megfogalmazni, ha pontosan tudjuk, hogy hol, és hányan vagyunk Magyarországon. Másrészt Egyházunk létszámának jelentős növekedése az állami támogatás jelentős bővülésével járna együtt, nem beszélve az egyes egyházközségek anyagi helyzetében bekövetkező javulásról!

Ezt a feladatot sikeresen csak akkor tudjuk elvégezni, amennyiben minden jó szándékú magyar unitárius részt vesz benne.

Az Egyház világi vezetésének a feladata, hogy megteremtse azokat a külső feltételeket, amelyek lehetővé teszik a hívek számára hitük zavartalan gyakorlását. A Magyarországi Unitárius Egyház zavartalan működése az állami támogatás és a saját bevételek egyidejű meglétét feltételezi. Reméljük, hogy a különböző jogcímeneken folyósított állami támogatás mértéke az elkövetkezendő esztendőkből nőni fog, de mindennél fontosabb az egyházi ingatlanjaink restitúciójának sürgős megvalósítása. A Nagy Ignác utcai ingatlan, reméljük, hogy záros határidőn belül visszakerülő részének hasznosítása biztos alapokra helyezheti Egyházunkat.

Egyházunk létszámából következik, hogy a közfeladatok palettájának csak egy szűkebb szeletét képes felvállalni. Ennek ellenére azt gondolom, hogy merjünk nagyok lenni: gondoljuk végig, hogy hol és mit tudunk tenni hazánk 3. évezredi boldogulása érdekében. A mennyiséggel szemben csak a minőséggel tudunk versenyezni. Sokan és sokszor mondták, hogy a magyarországi unitáriusok között nagyon sok az értelmiségi, a magasan képzett szakember. Azt gondolom, hogy amíg ezt a gondolatot csak unitárius körökben hallhatjuk, különösebb jelentősége nincs. Ahhoz, hogy súlya legyen, a lehetőségeket ki kell használnunk: minden segíteni, dolgozni akaró testvérünket be kell vonjuk az Egyházunk gyarapítását célzó programjainkba. Ez azért is különösen aktualitás, mert látni kell, hogy a XXI. század létfeltételei, hétköznapi kihívásai nagyfokú professzionalizálódást tesznek szükségessé. A mi

Egyházunknak a közeli jövőben nem lesz lehetősége olyan hivatalt létrehozni és működtetni, amiben a legkülönbözőbb szakfeladatokat főállású munkatársak látják el. Nincs lehetőségünk főállású építésze, kommunikációs igazgatóra, külügyesre, stb. Pedig a hétköznapi, kihívásainak megválaszolása ezt feltételezné. Meggyőződésem, hogy a magyarországi kisebb létszámú zsinatpresbitériumi egyházaknak nagy nehézségei lesznek az egyházakhoz méltó minőségű válaszok megformálásában. Mi, magyarországi unitáriusok csak úgy tudjuk Egyházunkat eredményesen építeni, ha az eddigieknél jóval többen veszünk részt a közös munkában. Vaclav Havel szerint az előző évszázadban a bajok akkor kezdődtek, amikor az emberek átköltöztek a templomból a tőzsdére. Próbáljunk meg minél több embert – legalább részben – a templomba visszavezetni!

Magyarország 2004. évi, illetve Románia, azon belül Erdély 2006–2007-ben várható EU-hoz való csatlakozása új lehetőségeket jelenthet a két önálló unitárius egyház kapcsolatainak elmélyítésében. Itt elsősorban a közös hitünkre felfűzött személyes és gyülekezeti kapcsolataink elmélyítésére gondolok. Az EU ún. vívmányai közül az egyik a munkaerő szabad áramlása. Valószínűsíthető, hogy nagy számban érkeznek majd Erdélyből olyan testvéreink, akik csak átmenetileg rendezkednek be Magyarországon. Fogadásukra az Erdélyi Unitárius Egyházzal közösen kell felkészülnünk. A hitdogmatikai és hermeneutikai kérdésekben nagyon fontosnak tartom a két püspökséghez tartozók közötti teljes koherenciát. Ennek érdekében szorgalmazni fogom, hogy éves rendszerességgel tartsunk közös Egyházi Képviselő Tanácsot, lelkészeink vegyenek részt a Kolozsvári Teológia továbbképzésein, stb. Másodlagos kérdésnek tartom a két püspökség szervezeti és szerkezeti integrálását. Azokban a kérdésekben, azokon a területeken, ahol az integráció lehetséges és értéktöbblettel jár mindkét fél számára, ott a közös képviselőletet vagy fellépést mielőbb meg kell valósítani, a többivel kár foglalkozni, csak parttalan vitákat és sértődéseket eredményeznek. Összpontosítsunk a tartalomra, ne vesszünk el a formában!

Végezetül a vezetési módszereimről röviden: átlátható szerkezeteket, következetes, kiszámítható és végrehajtható vezetői döntéseket, minden gyülekezeti tag által érthető szabályzatokat kívánok kialakítani. Ami az elmúlt években jól működött, azt megtartjuk, ami korrekcióra szorul, azt kijavítjuk. Szeretném az egyházon belüli kommunikáció munkaeszközeként a világháló lehetőségeit meghonosítani és mielőbb kizárólagossá tenni. Rövid időn belül megalkotjuk azokat a szabályzatokat – itt elsősorban az Egyház szervezeti és működési szabályzatára és a lelkészek kinevezésére gondolok – amelyek mindenki számára egyértelmű viszonyokat teremtenek. Fontos, hogy mindenki tudja, mi a dolga, milyen kötelezettségei vannak, és ezért mit kap cserébe. A folyó ügyekre vonatkozó részleteket mindig a soron következő Egyházi Képviselő Tanácson fogom mindenki számára elérhetővé tenni.

Azon leszek, hogy a Magyarországi Unitárius Egyház elkövetkező 6 évét pragmatizmus és szorgos munka jellemezze! Eseményeink megvalósítása, gyermekeink jövőjének megalapozása érdekében én egy új szövetséget ajánlok minden becsületos és segítőkész unitáriusnak. Kérem segítsenek, hogy én is segíthessek!

**Tisztelettel :
Elekes Botond főgondnok**

Válasszatok még ma!!!

Józsúé k. 24. r. 15. v.

Pál I. Kor. lev. 9. r. 6. v.

Ez ünnepen egyházunk régi és újonnan választott tisztségviselőinek beiktatásán, valamint egy fiatal szolgatársunk felszentelésén Istentől nyert pünkösdi lélekkel felvértezve indulunk a jövő felé. Számunkra, akik szolgálatra szegődtünk el, szinte imádság Mécs László sokat idézett versének „ránk illő”, néhány szakasza: „Amikor születtem, nem jeleztek nagyot / messiás-mutató különös csillagok, / csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok. / A többiek láttak egy síró porontyot, / de anyám úgy rakta rám a pólyarongyot, / mintha babusgatná a szép napkorongot. / ... Isten tudja, honnan, palástot kerített, / aranyos palástot vállamra terített, / fejem fölé égszín mosolygást derített.” Fiatal lelkészársunk is, saját bizonyossága szerint, ilyen isteni-anyai áldással választotta, vállalta ezt a palástos küldetést. Az öszövszégi intelem is ez apostoli példaadáshoz határozottságot kér: „Válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok... , én azonban és az én házam az Urnak szolgálunk.” Amikor elszegődünk Isten hívására az Ő és Ember szolgálatára, bizony Ady Endréhez hasonlóan addig küzdünk, amíg meg nem nyerjük a kikezdetetlen hitet, el nem végezzük futásunkat. Egy lelkésznek mindig az élet útjórán kell tartania egész valóját: értelmét, érzelmét, cselekvő készségét. Annyi mindenhez hasonlítják a mi lelkészi szolgálatunkat, életünket. A jó pap olyan, mint az üllő, a súlyos kalapács alatt nemcsak a megmunkált darab formálódik, de minden ütés hatására az üllő is erősebbé válik. Azt mondják, hogy a jó hangszerkészítők napokon keresztül járkálnak az erdőket, és kopogtatják a fákat, hallgatva azoknak a „dallamát”, és így választják ki a legmegfelelőbbeket megalkodott hangszerük elkészítéséhez. Isten is így választ ki minket, szépen szóló muzsika kell legyünk az Ő kezében, hang, ami a féktelen világ zajában megnyugtat, olyan hang, amiről majd a számadáskor elmondhatjuk: „Egy hang voltam az Isten énekében, / Es kár lett volna el nem hangzani!” Nem éppen vallásos világunkban szinte naponta meg kell harcolni a hitnek szép harcát. Amikor annyi ordas eszme uszul ránk, és veszélyben vannak történelmi keresztény magyar értékeink, köztük unitárius értékeink is, csak úgy lehet eredményesen futni, ha olyan biztatás van mögöttünk, mint amilyent a neves egykori kolozsvári teológiai tanár, Simén Dániel írt egyik könyvében ajánlasként: „Barátainnak, akiket harcok hit tüze hevít!” Ha ez a tűz, pünkösdi láng nincs meg bennünk, szándékaink nem jutnak el az emberek szívéhez. Nekünk mindig úgy kell dolgozni egyházunkban, itt az Anyaországban úgy kell forgolódnunk, hogy szívünk felől mindig Erdély legyen, az egyedüli magyar földön született egyház bölcsője! Nincs szük-

ségünk szabadosságra, értékromboló divatokra. Nehezen tudom elképzelni, hogy e gyönyörű templom, vagy bármely istenháza, vagy imaterem piacán az Urasztala mellett férfi és nőpárok, kéz a kézben várják a lelkész házassági megáldását. Szomorú látvány lenne istentiszteleteinken gyenge füvektől gyenge lábbon álló gyenge akarató emberek homályos tekintetével szembesülni. „Nem az egészségeseknek hanem a betegeknek van szükségük orvosra!”, hogy jöjjenek közénk és példaadásunk által legyenek újra teljes értékű emberek! Isten gyermekeivé! Van mi ellen és miért küzdeni bőven! Minden kívülről és belülről jövő baj, nyomorúság ellen válogatás nélkül fel kell venni a küzdelmet. Számunkra a közel félévezredes lelkiismereti és vallásszabadság törvénye olyan erőforrás, ami kicsinységünkben is meg fog tartani. Akkor is, ha naponta érezzük, hogy mellőzünk. Erdélyben magyar unitáriusokként nemzeti kisebbségben kellett küzdeni, az Anyaországban vallási kisebbségben kell harcot folytatni. Ez akkor is igaz, ha lexikonokban, kiadványokban sokszor meg sem említik az 1568-as világméretű örökségünket. Ezzel nem lehet egykori mártírjainkat kitörölni a történelmünkéből, mint ahogy arra példát adtak, amikor Alvinczi György nagyharsányi vértanúnk emléktábláját csak több száz kilométer távolságban lehetett felavatni a helyszíntől. Fájdalmas minden Pünkösd előtt hallani a „nemzetegyesítő” csíksomlyói búcsún és mindenhol, hogy az unitáriusok támadása ellen fegyvert fogott gyergyóiak győzelme emlékére gyűl össze búcsúra félmillió ember, köztük a sok unitárius is. Ilyen csata nem volt, ez történelemhamisítás. Ugye testvéreim, szolgatársaim, felszentelendő lelkészársunk, mennyi tennivaló párosul ahhoz az aranyos palásthöz, amit az Isten és édesanyánk vállunkra kerített-terített? A nemrég elhunyt nagy pápa egyik itteni látogatásakor így imádkozott az égiekhez: „Minden embert rád bízunk, mindenek előtt a legvédtelenebbeket, a még meg nem született és a szegénységben, nyomorban születő gyermekeket. A fiatalokat, akik életcéljukat keresik, a munka nélküli embereket és azokat, akik éhségben és betegségben szenvednek. Rád bízunk a szétszakadt családokat, az időseket, akik mellett nem áll senki, és mindenkit, aki elhagyott és reménytelen... Segíts fiadnak és lányaidnak a próbákban, amelyeket a hétköznapiak tartogatnak mindenki számára. Add, hogy mindannyiunk közös fáradozásának köszönhetően a sötétség ne győzhessen a világosság felett!” A Dalai Láma ír így: „Sose add fel! Bármilyen történjen is, ne add fel! Erősítsd meg szívedet. Túl sok energiát fordítottunk az ész fejlesztésére, ahelyett, hogy a szívünket edzenénk!” A Jézus terhe gyönyörűsége, sok áldozatot, lemondást kér, de szép hordozni. Isten szolgájának egyformán kell itt és most jó kereszténynek és jó magyarnak lenni. Ez a mi helyzetünkben elválaszthatatlan. E munkában áldjon meg minket, de főleg Téged az Isten! Amen

B. L.

Lelkészszen-telés

Főtisztelendő zsinati tagok,
tisztelt vendégek!

Nagy ünnep számomra a mai. A tegnapi napon, erre készülve, mégis vegyes érzések kavargtak bennem. Egyrészt Ezsaiás lelkületével készültem, éreztem a hivatás bensőséges-ségét, felemelő mivoltát. Másrészt Jeremiás szorongása kapott el, hogy

én még fiatal vagyok erre a felemelő, de nehéz szolgálatra. Féltemtem fiataloságom, szabadságom.

Amint önéletrajzomban elmondtam, lehetett volna másként is. De az élet túl rövid ahhoz, hogy mindent kipróbáljunk és így utólag – 6 éves lelkészi szolgálatomra visszatérve – látom abban Isten gondviselő kezeit. És már azt is érzem, hogy szabadságomat csak Isten akaratának elfogadásával, törvényeinek betartásával teljesíthetem ki.

Szolgálatra hívtam el. Mint minden munka, a lelkészi is szolgálat, melyet föl kell vállalni. És tudom, hogy nagy szükség van rá! Minél inkább kiterjesztjük a tudomány és technika határait, egyre inkább eltávolodunk egymástól, annál kevésbé értjük magunkat, társainkat, annál nehezebben találjuk meg helyünket a világban. Egyre nagyobb szük-

ségünk van egymásra. Arra, hogy egymást erősítsük, hogy a bennünk lévő Istenarcot egymásban felmutassuk.

A mai napon is Istentől kérek erőt munkámhoz. Bár tudom, hogy a bennem lévő arcát sokszor lebontom, és sokszor újjáépítem, adja meg számomra azt, hogy minden nap megújult erővel, vidáman és bizakodva láthassam el munkámat.

A mai nap a köszönet helye is.

Köszönöm Istennek, hogy megtartott, hogy itt és most előttem állhatok.

Köszönöm szüleimnek, hogy páratlan szeretettel egyengették utamat. Hogy felnevelésem és taníttatásom kapcsán a legnehezebb áldozatoktól sem riadtak vissza.

Es köszönöm gyülekezeti tagjaimnak, hogy itt vannak. Hogy mindig önmagukat adták, hogy mindig a legnagyobb szeretettel viszonyultak hozzám. Hogy elfogadtak, hogy nagy szeretettel nézték el akár ifjúkori botlásaimat is. Tudom, hogy szükségük van rám, ugyanakkor nekem is nagy szükségem van rájuk.

Es köszönöm egyházamnak, hogy befogadott. Hogy egyengette utamat, támogatott. A továbbiakban is a kölcsönös szeretet, segítségnyújtás és bizalom jegyében szeretném e kapcsolatot megélni.

Áldja meg Isten ünneplésünket, életünket, szeretteink életét.

Máté Ernő lelkész

Pillanatképek a zsinat eseményeiről

Zsinat

Beiktatási istentisztelet

*Rázmány Csaba püspök
ünnepi beszédet mond*

*Főgondnokok:
Elekes Botond és Pálffy László*

Vendégek

Gyülekezet

Vendégek

*Üdvözlő: Dr Schweitzer József
ny. országos főrabbi*

*Üdvözlét: Dr. Ladócsi Gáspár
római katolikus püspök*

*Üdvözlét: Kelemen Miklós
nyugalmazott unitárius lelkész*

*Üdvözlét: Andrásy György
nyugalmazott tanácsos*

*Üdvözlét: Egyed Albertné Németh Judit
főtanácsos*

A püspök beírja nevét az anyakönyvbe

Eskü

Áldás

Baráti beszélgetés